

свещена рѣка. Запжтихъ се къмъ нея. На самия ѝ брѣгъ — въ южната частъ на града видинчани сж уредили чудно хубава сѣнчиста градина. Тя много напомня Варненската морска градини. Видинчани могатъ да бждатъ доволни, че има где да отдѣхнатъ следъ дневния трудъ и има где да заведатъ своя гостъ, когато желае да се полюбува на Дунава.

Сѣдамъ на една пейка край самия брѣгъ. Не далеко — на югъ отъ градината е пристанището. Тамъ димятъ нѣколко парахода. Виждатъ се шлепове. Чуватъ се гласове на хамали, които товарятъ и разтоварятъ стоки. Но и Видинското пристанище, както повечето наши крайдунавски пристанища не е добре уредено.

Отъ Дунава се разнася гласъ: „Заповѣдайте, господа! Сладка разходка!“ Разбрахъ, че тукъ разходката се продава като банички. Здрави турци, изкусни лодкари събиратъ компании отъ 5—6 души и срещу 5 лв. на човѣкъ ги развеждатъ по Дунава съ своитѣ лодки. Далечно се виждатъ други лодкари, какъ мѣтатъ мрежитѣ и ловятъ риба.

Но който идва за пръвъ пжтъ тука, колкото и добре да се чувствува въ градината край Дунава, не го сдържа да стои дълго въ нея. Привлича го високата каменна стена, що се простира по протяжението на цѣлия брѣгъ и дѣли града отъ рѣката. Тукъ брѣга е тъй нисъкъ, че при всѣко по-голѣмо прииждане на рѣката, тя се е разливала и потапяла кжщитѣ. И, види се, високата и здрава камена стена е дигната най-напредъ за защита отъ водната стихия. По после тая крепостъ за отбрана противъ водата се е превърнала и въ крепостъ за отбрана противъ неприятелски нападения. Цѣлиятъ градъ е билъ обграденъ отъ всички страни съ два пояса високи и широки камени зидове. Между двата пояса има дълбокъ ровъ съ широчина по-голѣма отъ 10 метра. Тоя ровъ е можалъ да се пълни съ вода отъ рѣка Дунавъ. И ако врагове сж нападали града и успѣвали да стигнатъ до вънкашната стена и се изка-